

STUDENTEN WEEKBLAD

Bibliotheek
VAN DE
Technische Hogeschool
DELFT.

9^e Jaargang.

No. 5.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: H. A. W. KLINKHAMER, R. A. D. CORT
VAN DER LINDEN, G. P. NIJHOFF, J. A. SCHOUTEN,
F. A. VENING MEINESZ.

Donderdag

1 Nov. '06.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is:
Vlamingstraat 34.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 6 November, des middags om 4 uur.

Uit de Redactie getreden:

de Heeren J. H. TELDERS
en J. P. VALKEMA BLOUW.

DELFTSCHE STUDENTEN-ALMANAK voor 1907.

De Commissie tot Redactie deelt mede dat van af heden een Naamlijst van de Ingeschrevenen aan de Technische Hogeschool ter invulling van de adressen en vacantie-adressen is neergelegd van 's morgens 9 tot 's namiddags 4 uur in de keuken der T. H. S. en na 4 uur in de Sociëteit Phoenix. Tevens bestaat gelegenheid tot invulling bij den Uitgever van den Almanak
J. WALTMAN Jr., BINNENWATERSLOOT 33.

Inhoud.

Ontwerp-Regeling Studiebelenen, door C. C. v. d. S.
De Maskerade, door v. X.
Beethoven-matinée van „Het Residentie-orkest”,
door Johannes.
Een heele andere Universiteit, door X.
Taptoe, Militair drama in 4 bedrijven van Beyerlin.
Vrije Studie. Lezing van Dr. Mannoury over „Het Woord”,
door X.
Onderlinge wedstrijden van Laga.
In en voor Scala, door ?
Opmerkingen over de week.
Boekbespreking.
Donatienne, naar het Fransch van René Bazin.
Carla, Haagsche roman, door Benno Vos.
„De Spiegel”, Christelijk geïllustreerd Weekblad.
Oprichting eener Vereeniging voor Wijsbegeerte,
door R. Ver Loren van Themaat.
Leger des Heils, door N.
Correspondentie.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

Ontwerp-Regeling Studiebelenen.

Woensdag 31 October had een gecombineerde vergadering plaats van de Centrale Commissie met de Besturen der Vakvereeningen en der Dictatenvereening waarin een door de Commissie ontworpen Regeling voor de Behartiging der Studiebelenen aan een uitvoerige bespreking werd onderworpen. Aangenaam is het ons mede te kunnen deelen dat in hoofdzaak zeer groote overeenstemming werd

bereikt. Door de vergadering werd een redactie-commissie benoemd bestaande uit de heeren Karsten, Vening Meinesz en Arkebout Schokker om in samenwerking met de Centrale Commissie de redactie van het ontwerp definitief vast te stellen. Op de vergadering van ingeschrevenen van 14 Februari 1906 werd aan de Commissie opgedragen een ontwerp-regeling vóór 1 November 1906 aan het oordeel eener algemeene vergadering van ingeschrevenen te onderwerpen. Verschillende omstandigheden verhinderden aan dezen datum vast te houden. De Centrale Commissie stelt zich voor de publicatie van het ontwerp te doen plaats hebben in het door haar uit te geven uitvoerige rapport dat weldra zal verschijnen en dat tevens zal behelzen een geschiedenis van de studiebelenenbehartiging in de verschillende tijden waardoor het voor ieder ingeschrevene mogelijk zal worden juister en met meer kennis van zaken te kunnen oordeelen over het hem voorgelegde ontwerp. In verband hiermede en om meer algemeene discussiën vóór uitgave van het rapport te vermijden wordt het op de gecombineerde vergadering behandelde voorloopig niet gepubliceerd.

C. C. v. d. S.

De Maskerade.

Langzamerhand komt de tijd aan, dat wij Delftenaren weer voor het geval staan, ons op een maskerade voor te bereiden. Er moet een maskerade-commissie worden gekozen, er moeten ideeën geopperd worden, er zal over getwist worden. 't Aanstaaende jaar zou er eene lustrumviering in Amsterdam moeten zijn en in 1908 komt Delft weer aan de beurt. En ik verwed er wat om, dat nog slechts heel weinigen zich eenigszins al er van rekenschap zullen hebben gegeven wa ter van die maskerade in 1908 zal terechtkomen. Voor de ouderen in het Corps ligt het pas gevierde lustrum nog zoo versch in het geheugen en voor de jongeren lijkt de tijd nog zoo ver af. En allen zullen denken, dat komt wel terecht. Daar twijfel ik geenszins aan, maar toch is het volstrekt zoo kwaad niet, ja is het zelfs wenschelijk, dat er eens een balletje van wordt opgegooid, dat er eens in ernst over gedacht en geschreven wordt.

De maskerade-commissie heeft altijd te veel werk op eens en haar schieten in de feestweek handen te kort, om het werk te verrichten dat al van te voren had moeten zijn geordend en voorbereid. De autoriteiten die bij eene maskerade te pas komen, worden altijd veel te laat geraadpleegd, de bestellingen worden veel te laat gedaan, zoodat men altijd onnoodig in angst zit; aan het zorgen voor een feestterrein en het bouwen voor het feestgebouw wordt meestal te laat begonnen. Het ligt zoo in den aard van den mensch en van het type student niet in het minst, om alles, zoo mogelijk, tot het laatste nippertje uit te stellen.

En dat is nu met de maskeraderelingen ook het geval. Ik heb nooit van eene goed voorbereide maskerade gehoord. Niet dat ik zeggen wil, dat er geene goede maskerades waren, neen. Maar dat er nog meer zorg aan had kunnen worden besteed als gedaan was. Velen zullen zeggen, dat juist die voorbereiding en die drukte van te voren zoo prettig zijn en dat het nu zoo de gewoonte is. Maar dat is

heel onjuist. In alle gevalle is het dan eene slechte gewoonte die daarom afkeurenswaard is.

Ieder zal het wel met mij eens zijn, ieder die de twee laatste lustrumvieringen van Leiden en Utrecht meemaakte dat de maskerades tegenwoordig te hoog worden opgevoerd. Vele corpsleden worden buitengesloten in het feestvieren. Doch dat is heel begrijpelijk alles. Leiden houdt eene dure maskerade, dure costumes, groote bijkomende onkosten; zoowel voor het corps als voor hare leden afzonderlijk. Utrecht kan zichzelf niet achterstellen bij Leiden. 't Moet nog mooier worden, wat insluit nog duurder. En nu komt Delft aan de beurt, tenminste als in Amsterdam niet plotseling een rationeel corps verschijnt. Delft moet zijn naam hoog houden. 't Kan niet minder zijn dan de andere; daarvoor neemt het tegenwoordig eene te belangrijke plaats in. Het innerlijke van een corps en zijne prestaties naar buiten, zijne uiterlijke wijze van feestvieren, zijn onafscheidelijk aan elkander verbonden.

We zullen het dan dus, wil men niet voor een korten tijd belachelijk veel geld verteren zonder overwegende redenen, anders moeten aanpakken. Er zal op een andere manier gewerkt moeten worden; men zal de voorstelling anders moeten opvoeren, al zal ze toch nog veel geldopbrengst eischen. Er zijn middelen daartoe, dat staat vast. Elk Delftsch corpslid kan ze bedenken en weet ze te verzinnen. We moeten er vroeg bij zijn. Er moeten niet alleen door die commissie, maar door ieder die mee zal willen doen, plannen worden geopperd en eindelijk zal het corps uit die plannen moeten kiezen.

Zullen we meer deelneming moeten zien te krijgen, door de kosten van deelname te verminderen?

Zullen we in de manier van feestviering verandering moeten brengen en het eenvoudiger, maar vroolijker doen?

Of zullen we een kleinere maskerade houden, maar dan schitterend van die enkelen die er aan mede doen?

Kunnen we niet een tijdperk kiezen, waarvoor de kosten van de costumes niet zoo groot zijn?

Zullen we onze kracht zoeken in een reusachtigen optocht, die door zijn grootte en zijn teweeggebrachte indruk en niet door zijn detaillering de aandacht trekt?

Of is er iemand, die de lustrumviering geheel anders wil inrichten, die een nieuwe mos wil scheppen, de maskerade afschaffen wil, als hij gegronde redenen heeft om met het oude te breken?

Och er is nog zooveel te bedenken. Ik sprak nog niet eens van een bepaald feest; ik heb slechts de algemeene inrichting van feestviering tijdens het lustrum op het oog gehad. Er zal ook nog een bepaald idee moeten komen, dat een onderwerp voor de maskerade aan de hand doet en dat bij verschillende menschen ingang vindt en zodoende bekend wordt. En de tijd is nu daar, dat iedereen zich de zaak ter harte moet nemen.

't Voornaamste is op het oogenblik de vraag, hoe zal het plan van feestviering zijn. Volgens de corpswet moet dit opgemaakt worden door 3 commissieleden, die de aanstaande maand Januari al zullen worden benoemd door den senaat. Die leden zullen moeten afgaan op de feestvierders van het corps, die commissieleden zullen ermede moeten samenwerken, wil hun voorloopig plan met succes op de corpsvergadering van 1 Maart worden behandeld. Is er eenmaal eene maskerade-commissie, dan loopt de zaak beter van stapel, vooral dan, wanneer een goed in elkaar gezet plan bestaat waarop voortgebouwd kan worden. 't Is werkelijk zoo gemakkelijk niet met iets goeds voor den dag te komen. Er zijn reeds zoovele maskerades geweest en telkens is de keuze beperkter. En de eisch is toch, dat er iets nieuws wordt vertoond.

De maskerade-tijd is de eenige tijd, dat het corps zijn poorten voor niet-studenten openstelt. Dan staan we op ons hoogtepunt en moeten laten zien, dat onze roem niet een los gerucht is, maar dat we in staat zijn om nieuwe lauweren erbij te behalen. De gewone alledaagsche menschen zullen moeten medezien en medevoelen, wat ons corps beteekent. Men zal dan eerst het recht hebben te feesten. Dan mogen er geen werk- of andere zaken zijn, die ons er de lust toe kunnen ontnemen. Dan is er voor alle gekostumeerden een feestweek.

Die tijd moet voorbereid worden!

Waar zal men nu in den aanvang op neerkomen? Op de geldzaken en op de begroting. Hoe de commissie die zal indeelen en opmaken weet ik niet, maar wel weet ik, dat de tijd gekomen is voor de deelnemers in spe, zich in die belangrijke kwestie te denken.

v. X.

Beethoven-matinée van „Het Residentie-orkest”.

1. Symphonia No. 4.
2. Vioolconcert.
3. Ouverture „Leonore No. 3”.

„Want al het verlangen van ons volk, verscholen achter „zijn gemeenplaatsen, kan voldaan worden door verzen als „die van Gorter. Al wat zij met verheffing, veredeling, „stichting bedoelen, kunnen zij daarin vinden”.

Deze woorden, waarmee van Eeden blijk gaf in een tijd, — waarin de artistieke ontwikkeling van ons volk nog zóó bedroevend was, dat het beste en fijnste wat onze literatuur heeft gegeven zelfs voor een groot deel der jonge generatie niet veel meer was, dan een welkome aanleiding om flauwe grappen en glissen ten beste te geven, — de hooge artistieke en morele waarde van Gorter's „Mei” te erkennen, zijn in nog grootere volstrektheid op Beethovens muziek toepasselijk.

Want in de eerste plaats is „Mei” té veel de apothéose van het individualisme om ooit àl het verlangen van „ons volk” te kunnen voldoen, en verder is het zóó uiterst teer en subtiel, zoowel in verbeelding als in klank en rythme, eischt bijgevolg om volledig genoten te kunnen worden, een dusdanige literaire opvoeding en geoefende vers-gevoeligheid, dat praktisch gesproken slechts een klein deel van ons volk, een gering aantal intellectueelen, er in zullen kunnen slagen, die verheffing, veredeling, stichting er inderdaad in te vinden.

Maar Beethoven! Daàr, naast en met het diepste en heerlijkste individualisme, de vervoering voor de grootsche humanitaire gedachten, die de Fransche Revolutie vooraf gingen (Eroica) met als eind- en hoogtepunt de Negende: „Alle Menschen werden Brüder, wo dein sanfter Flügel weilt!” En in onuitputtelijke overvloed dat ééne, wat „Mei” mist: de zèlf-overwinnende Energie... de Kracht.

Het is geen zacht en liefdevol aanschouwen der dingen alléén, geen enkel kleurenspeel van weemoedige of zonnige stemmingen, geen wèg-droomen in Balder's wensch-loos, hartstochts-loos bestaan...; het is het bloed-warme leven zèlf, dat Beethoven ons geeft, met zijn hartstocht en teere innigheid, zijn tintelende humor en diep-donkere smart. En dat, zooals het de geestes- en karakter-Sterke verwerkt, iedere zwakke en stemmings-overmacht bestreden en eindelijk overwonnen: de Aandoening plaats makend voor sterke, bewuste concentratie van Energie, Levens-kracht!

* * *

Het was een gelukkige gedachte deze eerste matinée geheel aan Ludwig van Beethoven te wijden; niet het minst om het „einheitliche”, dat hierdoor verkregen wordt, waardoor de hoorder, na zich met volledige overgave in Beethoven's gemoeds- en geestesleven te hebben verplaatst, niet plotseling voor de bovenmenschenlijke taak wordt gesteld zich in enkele minuten daaraan te onttrekken en zich ontvankelijk te maken voor een „Carmen-ouverture” of Wagner's sensueele dramatiek!

Maar nóg gelukkiger was de keuze van solist geweest, want dat er iemand is, die juister en gevoeliger den geest van Beethoven's Vioolconcert zou kunnen vertolken dan Bronislaw Hubermann kan ik mij moeilijk voorstellen. Hubermann, reeds op 12-jarigen leeftijd, nu tien jaar geleden, een wonderviolist, heeft ons een groot genot bereid. Dat zijn techniek schitterend was, behoeft geen verzekering; maar wat meer is, hij speelde met toewijding, sober en met het ernstig streven den geest van den grooten meester zoo goed mogelijk te vertolken. Dat, wat den naam „virtuoos” voor menigeen een minder aangename klank heeft gegeven, ontbrak geheel. Geen zich-zelf zoeken, door halsbrekende technische toeren, geen fattig air van spelenderwijs beheerschen der techniek — ik denk hier aan Marteau — maar eenvoud en persoonlijk terug-treden voor het wondere kunstwerk. Hoe heerlijk klonk na een schitterende phantasie — hij legde alles in de Cadenza even voor het einde van het Allegro, inplaats van zooals gebruikelijk is die tusschen Larghetto en Rondo — het nog even terugroepen van het eerste thema: het ontroerde als een dierbare, weemoedige herinnering, van lang geleden. En toen het Larghetto, het zacht-innige, de samenspraak van orkest en solist, waar de viool jubelt en kwinkleert als een klein zangvogeltje heel hoog in de toppen der boomen. Eindelijk onmiddellijk erbij aansluitend, het Rondo, eerst aangegeven door den solist, ingehouden en waardig, dan door het orkest gevolgd. Daar

is alle strijd voorbij, alle weemoed en smart vergeten, het tintelt van levenslust, bijna van overmoed, even onderbroken door een zóó gevoelvol en teér thema, dat men spijt voelt, als het zoo snel weer verdwijnt en verwondering voor het feit, dat de componist het niet verder heeft uitgewerkt.

In het eerste nummer van het programma, de 4e symphonie, heeft het Haagsche orkest, trots vage geruchten over achteruitgang en verlies van goede krachten, glansrijk de hooge reputatie gehandhaafd, gedurende zijn kortstondig bestaan gevestigd. Men zegt, dat deze symphonie werd gecomponeerd in een zeer evenwichtige en gelukkige periode van Beethoven's leven; sommigen gaan verder en zien er een directe weerspiegeling in van zijn gevoelens voor zijn verloofde, gravin Theresa van Brunswick, aan wie ook de, uit denzelfden tijd als de symphonie dateerende, beroemde minnebrieven gericht zijn.

Hoe 't ook zij en al moge menigeen het bedenkelijk vinden een groot kunstwerk, — dat veeleer aan de gevoelens van een heel volk en een heele tijd uiting geeft — zóó nauw te verbinden aan bepaalde gebeurtenissen in het leven van den componist, één ding is zeker: dat deze compositie meer dan eenig andere van Beethoven het karakter van harmonieuze, dóór-loopende blijheid en stille verrukking draagt. Want afgezien van het weemoedige begin en eenige bijna tè forsche passages in de finale, ademt het geheele werk een geest van overmoedig geluk, van uitgelaten humor. Het is blij en licht, als een zonnige, zomersche dag aan zee: hóóg de transparantblauwe lucht, beneden het luchttere spel der golven. Maar wat anders zoo'n machtigen indruk maakt, wat de grootheid van den „mensch" Beethoven pas in volle waarde tot uiting doet komen: de inwendige strijd, de worsteling tegen passie en smart, — dat ontbreekt hier en hierin ligt wellicht de verklaring voor het feit, dat de 4e nooit de bekendheid en beroemdheid heeft gekregen van haar beide burens: de „Eroïca" en de Vijfde. *)

Aan het orkest stelt de 4e zéér hooge eischen; alles is fijn en teer en eischt een buitengewoon goed afgewerkte, geacheveerde vertolking. En vooral het strijk-kwartet heeft zich zeer goed van deze zware taak gekweten. Die geruchten over achteruitgang zijn mij trouwens ten eenenmale onverklaarbaar. Uit het keurige programma, dat o.a. de portretten van de solisten der volgende concerten bevat, blijkt dat nog steeds Spoor, Angenot en Hack de eerste violen aanvoeren, dat Verhallen, Durieux, Van Isterdael, Best, (de fluitist) en Van Emmerik (de solo-hoboïst) hun medewerking verleen.

Na de symphonie gaf het talrijke gehoor uiting aan zijn gevoelens van dankbaarheid voor Viotta en zijn orkest. En met reden! Want aan hen — Mr. Viotta en enkele andere Haagsche muziek-enthousiasten in de eerste plaats — is het te danken, dat in plaats van weinige, dure, voor de massa ten eenenmale onbereikbare „Diligentia"-concerten, een groot aantal betrekkelijk goedkoop uitvoeringen is getreden, terwijl 17 populaire concerten met werkelijk zeer matige prijzen goede kunst voor steeds grootere kringen toegankelijk maken. Wat een opvoedende, moreele kracht heeft zoo'n concert als van jl. Zondag!

* * *

Op het volgende middag-concert a.s. Zondag, 4 November, zal Katherine Goodson het piano-concert van Grieg in A-mol, Nachtstück van Schumann, benevens twee walsen (in G en A) van Chopin spelen.

De orkest-nummers zijn: Overture Ruy Blas van Mendelsohn, Impressions d'Italie van Charpentier en Overture Struensee van Meyerbeer.

Voor Delftenaren is het misschien niet zonder nut er aan te herinneren, dat de matinées niet zooals verleden jaar om half drie, maar om 2 $\frac{1}{4}$ uur aanvangen.

JOHANNES.

*) De 3e Leonore-ouverture is na de beide zware nummers, die haar voorafgingen, grootendeels aan mijn aandacht ontsnapt zoodat ik er niets over zeggen kan. Menschen met grootere muzikale „Ausdauer" prezen de uitvoering zeer. Mij was 't wat te inspannend geweest: na de symphonie en 't concert, was al wat er nog meer kon komen voor mij „des Guten zu viel".

Een heele andere Universiteit.

Ha, een oproep om steun! Fraai voor een Weekblad met acht jonge menschen aan het hoofd, die ieder hun hersenkas kunnen leegen door het bekende middel van pen en inkt en dan nog over niet te versmaden hulpbronnen beschikken van nu eens een redactie in andere groote steden van het kleine Nederland, en dan plotseling uit den hoek komen met een nog onbezoldigden correspondent van ergens ver over zee, die zijn moedertaal verzaakt voor een erbarmelijk gelispel voor in den mond. Maar daar tegenover staat dat hij hoog in eigen achting misschien ook in Leidsche achting stijgt, als hij, pas komende van een jonggeboren Universiteit zich verplaatst ziet in een Hoogeschool, die meer dan acht eeuwen troseerde. En dan het gebouw! Achtbare lezer, zooals gij ongetwijfeld zijt, denk U een hoogen heuvel, die gij iederen morgen om vijf minuten voor negenen met uw laatsten adem op moet rennen, en denk U dan plotseling voor een gebouw in Oud-Gothischen stijl te staan, uit zeer oude steenen met zeer nieuwe handen opgetrokken. De oorspronkelijke Hoogeschool was te klein geworden, en de buurt waar zij stond was te oud en vervallen geworden, zoodat men met een groot deel van de oude verwerde steenen en ornamenten een nieuw gebouw ging zetten, en daarvoor den hoogsten heuvel in een soort park uitkoos, om den studenten tenminste een mooi uitzicht over de naburige streek te geven, als een soort symbool van de schoone vooruitzichten, die de kennis daar te vergaren den jongelieden op een perspectivischen carrière geeft. (Geen kwade vergelijking dat!) Maar hoe het ook zij de achtbare lezer denke zich verder heel gewone lokalen met zwarte borden en bankenristen voorzien, met heel gewone professoren, die echter een soort zwarte pellerienjas aantrekken voor zij zich in staat voelen jonge menschen te onderwijzen. Hier moet ik een kleine afwijking maken van mijn origineele plan om alles klaar en duidelijk en in goede volgorde te vertellen. Ik wil n.l. even opmerken, dat vereering van groote mannen prachtig is, en dat Lord Kelvin zeker een van de grootste mannen is, die nu leven, maar je kunt er te veel van krijgen. Je kunt geen lokaal betreden, of er wordt van hoogerhand verkondigd dat hier Lord Kelvin z'n wiskunde geleerd had, dat hij hier een vraagstuk op de meest brillante wijze op loste, dat hij hier proeven deed over quadrant-electrometers. Zelfs de oudere bedienden voelen zich hooger omdat ze U kunnen vertellen van den tijd, toen ze hem dagelijks in de lokalen lieten, van het merkwaardige feit, dat hij iederen dag z'n horloge gelijk zette met de klok die van Greenwich uit geregeld wordt, alhoewel scherpzinnige personen wel zullen merken dat dit waarschijnlijk een anachronisme is. Maar met dat al, ik herhaal, je kunt genoeg van groote mannen krijgen, en dan is het ongelukkige, dat de eenige manier om dergelijke verhalen stop te zetten is om zelf nog veel meer er van te weten, en te vertellen hoe je per sé weet, dat de groote man hier stilletjes een pijp rookte tusschen de uren, en daar onder een boterham eigenlijk de absolute noodzakelijkheid van het bestaan van radium voorspelde voordat er nog aan een Curie gedacht werd. Deze manier van welwillende gidsen den mond te snoeren is veel beter dan een zuur gezicht te zetten en te zeggen dat het je niet kan schelen, want ten eerste verlaat hij je met een gevoel van een verwante geest gevonden te hebben en valt je niet meer lastig, en ten tweede is hij als je de laatste manier gebruikt, overtuigd met de volgende anecdote je stormenderhand in zijn afgodendienst in te lijven. Ik spreek uit ondervinding.

Er is nog een groot man, maar diens naam wordt steeds gezwegen.

Zekere Carnegie, befaamd door het schenken van veel geld voor het houden van een tentoonstelling van duiven en palmtakken, zooals het vorige Weekblad ons bericht, stelt ook studenten in staat om gratis het voedsel der Universiteiten tot zich te nemen. De statistiek vertelt dat 90% van de studenten hiervan genieten, aangezien er geen restricties zijn gesteld. Dientengevolge is Carnegiaan een leelijk scheldwoord, dat men niet graag van kinderen hoort.

Dit is alles in vertrouwen tusschen den lezer en mij en ik verwacht, dat hij me niet verklappen zal, want ik vecht niet graag tegen 90%, alhoewel ze waarschijnlijk niet voor deze zaak op zouden komen, want er is nog nooit een Carnegiaan geweest, die zich openlijk voor hetzelfde verklaarde, en men maakt slechts schuchtere gissingen omtrent de gezindheid van zijn buurman in de collegebanken.

De etiquette verbiedt U hier ten strengste om voor een professor den hoed af te nemen, een knik van het hoofd is de bon ton; is hij U persoonlijk bekend, met een glimlach (in dit geval is ook enkel een even optrekken van de wenkbrauwen voldoende) is hij U so zu sagen Wurst dan met de meest sinistere, of de meest hooghartige uitdrukking op het gelaat waartoe gij in staat zijt. Over het geheel is het nog zoo kwaad niet, als men zich daartegenover het influenza-verwekkende gezwaai met hoeden en petten in de dorpstraat van de Verversdijk denkt. En als hoofdregel van de etiquette wordt in alle geval lid van de Bond van Studenten, maar vermeet U niet er ooit anders dan in de meeste verachting uitdrukkende wijze over te spreken. Maar daarover later.

X.

Taptoe.

Militair drama in 4 bedrijven van BEYERLIN.

Woensdagavond is dit stuk voor eene tamelijk bezette zaal hier opgevoerd. De studentenbanken waren dicht bezet, maar de zijloges waren leeg. Men wist vooruit, dat men een drama ging hooren en aan de verwachting daaromtrent is dan ook niets te kort gedaan. We hebben hier te doen met een treurspel, dat zich afspeelt in en om een cavalerieregiment in Duitschland. Na het 1ste bedrijf is men al op de hoogte van den toestand en weet men, dat zich eene liefdesgeschiedenis tusschen Clara en luitenant von Lauffen zal ontwikkelen, waarvan korporaal Helbig de dupe is. Dat is ook werkelijk zoo. Helbig ontdekt Claartje bij den luitenant en vergrijpt zich aan zijn meerdere als verleider van het meisje, dat hij liefheeft. Na het gebeurde voor den krijgsraad gaat de oude wachtmeester Volckhardt naar von Lauffen en roept hem ter verantwoording voor de schending van de eer van zijn naam en die zijner dochter. In een aanval van wanhopige drift komt hij er dan toe zijn dochter dood te schieten.

Het stuk is goed in elkander gezet en men leeft met de geschiedenis mee, maar jammer is het dat het vanzelf een tendensstuk is. En erg tendentieus. Het is geen stuk kunst, dat we zien, ja in zekeren zin natuurlijk wel, maar we merken overal onwillekeurig de strekking in, en we zien, dat het stuk met die strekking gemaakt is. En dat maakt allicht, dat de kunstenaar bij zijn werk er op uit is toestanden aan te toonen, zonder ze te schilderen. We worden zoo precies op de hoogte gebracht van de militaire wantoestanden. Er is iets gemaakt met 't doel om indruk te maken op de groote massa; wat het dan ook zeker doet. Maar de beschaafdere toeschouwer kan hierin niet iets waardeeren, dat uit des dichters zin is geboren.

De karakterteekeningen zijn anders goed getroffen. Volckhardt is het echte type van een oud militair, vergrijsd in den dienst, door iedereen om zijne jaren en zijn verdienste geëerd. Von Lauffen is zulk een luitnantsfiguur, als waarvan men er dunkt mij bij hoopjes in het Deutsche leger zal kunnen ontmoeten. Wel moed en dienstijver, maar weinig karakter en totaal gemis aan gevoel voor ondergeschikten. Met graaf Ledenburg zou ik graag eens wat meer praten. Een lollige vent! Claartje is het meisje, gevangen in de strikken van hartstocht en liefde.

De meeste acteurs voldeden goed in hunne rollen en na elk bedrijf werd er druk geapplaudisseerd. Vooral daar was het spel te waardeeren, waar de mise en scène en de gebrekkige regie er geen luister toe bijzetten. De meeste lof kwam toe aan den heer Conrad Lageman in zijn rol van wachtmeester Volckhardt. Hij beheerscht zijn rol en hij weet altijd het kalme, ernstige karakter vol te houden. Ook de heer Willem van Zuylen was goed als Michalek. Hij speelde niet overdreven. Deze rol moet nuchter en zonder overdrijving weergegeven worden. Gerta Beekman en Henri Brondgeest vielen mij niet zoo mee. Het geheel maakte evenwel een aangename indruk.

Vrije Studie.

LEZING van Dr. MANNOURY over „Het Woord”.

Een eigenaardigheid van socialistische sprekers is dat ze een voorliefde hebben voor het theatrale, het dramatische. Het volk wordt gepakt door een spreker die voor zijn auditorium een papier verscheurt, het op den grond werpt,

er op trapt, en er misschien ook op spuwt, als hem wat Oostersch bloed door de aderen vloeit.

Overeenkomstig daarmee had de socialist die Dinsdagavond voor Vrije Studie sprak, met groote zorg een voordracht samengesteld, met een theater-effekt aan 't eind. Alles, uitgezonderd het allerlaatste, was slechts voorbereiding voor den coup-de-theatre aan het eind.

Het drama werd in twee bedrijven gegeven: één kwartier vóór en één na de pauze, die een half uur duurde.

Zoodra Dr. Mannoury het spreekgestoelte beklommen had, begon hij ons te mystificeren met de mededeeling, dat het woord „relatie was, dus gelijkheid” en meer dergelijke dingen.

Daarna wilde hij ons twee vertelseltjes doen.

In het eerste werd betoogd, dat het een gedenkwaardig oogenblik was, waarop we voor het eerst een verband begonnen te zoeken tusschen het gevoel van de spierbeweging bij het spartelen met onze beentjes in de wieg, en de gezichtsindruk van de spartelende beentjes die hierop volgde. We bekeken op dat oogenblik ons ik objectief. (Het verband hiervan met de verdere rede en met „het woord” is me geheel duister gebleven).

De conclusie van het tweede vertelsel, omtrent het herdersjongetje met de wolf was 1e Alle waarheid is betrekkelijk. 2e Met een Hegelaar zou iedereen zijn geduld verliezen.

Nu is het een feit dat het jongetje nare en pedante dingetjes tegen Petrus zei. De bedoeling was geloof ik, dat we hieruit zouden begrijpen dat ook Hegelaars zulke dingetjes zeiden.

De voordracht, die tot hier een didactisch-philosophische kleur gehad had, kreeg nu een meer wiskundige schakeering.

Een Italiaansch wiskundige had „het” berekend. De conclusie was, als ik het begreep, dat wiskunde en filosofie zich slechts bemoeiden met het onderling redkundig verband tusschen symbolen en woorden, en niet met hun inhoud of beteekenis.

Na de pauze zou de taalkundige kant van de quaestie even grondig afgehandeld worden als te voren de filosofische. Hiertoe zou een willekeurig stukje uit een krant voorgelezen worden.

Nu begonnen zich echter symptomen van socialisme voor te doen. Op de achterzijde van het uitknipseltje ontdekte men n.l. in groote vette letters het woord VOLK, en men hield zich gereed iets aangedikt te hooren te krijgen.

Volgde: een verslag van een dokter over den toestand van een ellendig mishandelden inlander, Poera II.

Toen kwamen enkele enormiteiten. „Hoe moeten wij de kreten, die Poera slaakte, schrijven? Zou de juiste spelling niet zijn: „sanguis Christi” en zou daarvan niet afgeleid zijn het woord „socialisme”?”

De professor in de wiskunde ontpopte zich tot een Roode Socialist, toen hij ons verzocht te bedenken, dat van de rijksdaalder die wij uitgaven, wel een stukje door Poera II zou verdiend zijn.

Daarmede eindigde de lezing.

Het verband van dit einde met „het woord” bleef ons duister.

Ik vermoed eigenlijk dat de bedoeling van Dr. Mannoury was: jullie, dames en heeren hebt aardige liefheerijtes: filosofie, wis- en taalkunde, maar dit alles gaat absoluut om buiten de werkelijk gewichtige dingen in de samenleving.

Deze bedoeling, die ik achterna in de voordracht heb meenen te bespeuren, was echter bij het aanhooren zeer weinig duidelijk.

X

Onderlinge wedstrijden van Laga.

Vrijdag was 't feest van Laga. Het schijnt wel een feit te zijn, dat de innige omgang der Lagaleden met den Watergod, en hun overmatig gebruik van zijn vloeibaar product, den grooten Pluvius gunstig heeft gestemd ten hunnen opzichte, want 't was een heerlijke herfst dag waarop wij Laga's intiemere prestaties mochten aanschouwen.

In den vroegen morgenstond, waarop de wedstrijden een aanvang namen, was natuurlijkerwijze het publiek langs den kant nog vrij schaars, terwijl daarenboven nog velen, misleid door 't programma, in de omstreken van de Rotterdamsche poort zich blind tuurden op 't Singelwater, waarop maar steeds geen Lagabooten verschenen.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 1 NOVEMBER 1906. No. 5.

De ochtendnummers liepen kalm van stapel, om de beurt was er een winnaar en een verliezer, behalve bij 't nummer tweeriems outrigged juniors, dat een spannende strijd te zien gaf tusschen de twee laatste ploegen, die ten slotte onbeslist bleef. In de ochtenduren was verder 'teenigst opmerkenswaardige, dat de starter in den aanvang kalm de baan wat langer maakte, door op een verkeerde plaats zijn beslissende schoten de lucht in te doen daveren.

's Middags meer publiek, lieve meisjes met allerliefste toiletjes; tot zelfs de Britsche natie was vertegenwoordigd, veel fietsen, motors en landaurs met inhouden, die variaties vertoonden van zeer officieel tot absoluut niet-officieel toe. Ook scheen men nu beter ingelicht omtrent de plaats der renbaan, behalve een ongelukkige photograaf, die eerst tegen 't einde van de wedstrijden, toen 't bijna donker was tot de sinistere ontdekking kwam dat hij, ook al misleid door officieele mededeelingen, achter het net had gevischt.

De Rietveldsche Toorn verhoogde de gezelligheid door een aantal oempah's, die bij elk nummer een feestcantate aanhieven.

Om verdere flaters, als 's ochtends hadden plaats gehad, te voorkomen was de starter vervangen door een deskundiger persoon. Na tweeën ontstond er aan den oever van deez' snellen vliet werkelijk enthousiasme voor de races, en 't was daarom goed, dat de vier van de „Rijdende Roeiers” er voor zorgden, dat de door al dit enthousiasme tot het uiterste gespannen zenuwen der toeschouwers, zich ook eens gemoedelijk konden ontspannen.

De Note gaie ontbrak dus niet, want ook een alleraardigst studentenkamerinterieur, zonder wanden nochtans, boven op een zolderschuit, deed heel aardig te midden van al den wedstrijdernst. Weemoedig stemt het echter te moeten bedenken, dat het eerste jaar, in welks kader ongetwijfeld dergelijke grappen meer passen dan in dat van oudere jaren, zich ook hier weer, als gewoonlijk, absoluut onbetuigd liet.

Jammer dat onze Varsity-skiffeur 'tditmaal op moest geven, enfin een volgend maal beter.

Langzamerhand naderde nu het groote nummer, dat eindelijk in 't halfduister geroeid werd, de strijd tusschen de twee achten: jong en oud.

Al bracht de oude acht in plaats van eenige in 't programma genoemde oude krachten, een aantal meer speciaal jonge invallers, toch mochten wij, ook als invaller, een eere-witkiel oud-roeier begroeten, die zoo stijlvol meeroeide, als ware hij zijn leven lang beroepspagaaijer geweest. Van harte werd dan ook hunne overwinning toegejuicht. Het was een mooi slot van dezen welgeslaagden dag.

In en voor Scala.

Vrijdag 1.1. bevatten de dagbladen een bericht, omtrent den uitslag van het onderzoek naar het gebeurde in en voor Scala, in den avond van den 12^{en} October.

Dit onderzoek, dat voor een groot deel te danken was aan een — van de zijde der studenten — gedaan verzoek aan den Heer Versteegh, hoofd-kommissaris der Haagsche politie, heeft als resultaat afgeworpen een rapport, dat het optreden der politie in deze zaak geheel goedkeurt.

In de eerste plaats dan „had men alle redenen om aan te nemen dat het opzet vooruit was beraamd” en dat „zelfs het vragen van het nummer van een agent een onderdeel van het plan de campagne vormde”. Heel natuurlijk is het, dat de politie in de eerste plaats zich wilde verdedigen tegen den blaam, dat zij eenigszins zenuwachtig zou zijn opgetreden.

Veelmeer dan de door haar gegeven verklaring van deze opgewondenheid komt mij een andere waarschijnlijk voor. Er was getelefoneerd dat uit Delft een groot aantal studenten naar den Haag was vertrokken. Men begrijpt dadelijk dat deze Scala zullen gaan bezoeken. De directeur van deze gelegenheid wordt het bang om 't hart; hij prent ten eerste zijn bedienden, de suppoosten, in, toch vooral te beletten dat luidruchtigheid aan de voorstelling afbreuk zou doen en vraagt ten tweede politieversteking aan. (Deze neemt geen foien aan.)

Bij het binnentreden der studenten zijn dus de suppoosten op hun hoede en bedenken de politiemannen reeds, wat wel de kortste weg naar den uitgang zou zijn. In 't kort, men is er van overtuigd, er moet en er zal wat gebeuren.

Applaudisseeren gewone menschen, dan is dat niet meer dan natuurlijk; klappen studenten-in-Scala in de handen bij den afloop van een geslaagd nummer, dan heeft dit al veel van „opschudding willen veroorzaken”.

Spreeken gewone menschen met elkaar terwijl het scherm op is, dan neemt niemand daar aanstoot aan, daarvoor is men in een circus; hebben echter studenten-in-Scala het hart iets tegen elkaar te zeggen wanneer een artiest aan een trapeze zwaait of over zijn hoofd duikelt, dan is dit voldoende om hem bedwaard, maar met een vasten greep naar den uitgang van het theater-variété van mijnheer Boekholt te geleiden.

De voor het gebouw aanwezige politieagenten zien in den uitgeworpene een misdadiger van de gevaarlijkste soort, beginnen met een barsch bevel van doorloopen, en voelen eens of ze nog een sabel opzij hebben, zijn weer gerust en zien te duidelijker het gevaar voor de openbare orde. opgeleverd door een student-uit-Scala.

Het publiek op straat maakt uit de talrijk aanwezige politiemacht, onder bevel van een inspecteur op, dat er wat te doen is, en vertraagt zijn pas, blijft ereis even staan kijken.

Konklusie van het publiek: „Ze scheppen de boel weer op, daarbinnen.” Onvermijdelijk is het dus om nog even te wachten in de hoop nog wat ergers te zien. Dan ontdekt evenwel de politie dat er een oploop is; dat zijn natuurlijk die verdomde studenten. Er is genoeg politie dus behoef geen beleefdheid in acht genomen; hier een duw en daar een stomp; zie zoo, dat varkentje is al weer geschoren.

Als Scala uitgaat, staan nog steeds veel menschen te kijken. Zij en de circusbezoekers maken de straat vol — het is onmogelijk flink door te loopen — de politie beveelt doorloopen. Dit is niet doenlijk. De politie voelt of ze nog een sabel op zij heeft, een inspecteur fluit, de sabels gaan de lucht in en dalen neer op het vluchtend publiek. Dit kan alleen uit studenten bestaan, want die hebben het opstootje veroorzaakt.

Aan de sabel is een platte en een scherpe kant. Wie zal het een agent kwalijk nemen als hij de plaats dier twee eens verwisselt?

Er wordt iemand gewond. Als de sabels opgestoken zijn en „de orde hersteld” vraagt de gewonde waar hij verbonden kan worden; aan een politieagent vraagt hij dat. Maar daarvoor is de politie niet, om te zorgen dat de menschen verbonden worden. Ook is het politiebureau niet toegankelijk voor lieden die beleefd hun beklag komen doen.

Immers het politierapport brengt niet aan het licht dat deze laatste feiten, het weigeren iemand te verbinden, het uitsmijten van iemand die klachten heeft, hebben plaats gehad. Het was zeker niet de moeite waard en niet noodig om daar nog eens op terug te komen. In het vervolg handelt men op dat punt dus analoog.

In het rapport wordt ook geconstateerd, dat de elektrische geleiding was beschadigd. Men vooronderstelt blijkbaar dat iedereen begrijpt wiens werk dit was. Waarom of men de beschadiging aan studenten toeschrijft en niet denkt aan een gewoon defekt dat toch zoo dikwijls voorkomt, wordt niet vermeld.

Het vierde punt zegt, „dat er zich een talrijk en tegen de politie gezind publiek (onbegrijpelijk!) had verzameld, zoodat de openbare orde niet toeliet zich tot arresteeren van enkele personen te bepalen. Voorts, dat het uiteendrijven eerst heeft plaats gehad na verdragen van sarrend optreden van sommigen en toen de openbare orde dit eischte.”

Deze laatste zin in het rapport is weldoordacht. Het eenige wat ertegen te zeggen zou zijn is, dat het onwaar is, dat men sarrend optrad. Het begrip openbare orde is er één waarvan door de politie geen duidelijke omlijning wordt gegeven. Het is zeer ruim en daarom is het onnut tegenover de meening van de politie dat er openbare wanorde heerschte, te stellen de overtuiging van andere aanwezigen dat het er druk was, maar dat in 't geheel geen ordeverstoring plaats had, uitgezonderd dan die door de politie.

Het was natuurlijk wel vooruit te voorspellen, dat het rapport geen afkeuring van het optreden der politie zou bevatten, maar dat het zoo uitgebreid en in details staande zou houden de onware beweringen uitgesproken in het eerste bericht, hadden wij niet verwacht.

Dat Scala voor ons en onze Leidsche kollega's zijn deuren sluit is iets dat niet zeer te betreuren valt. Er zijn wel meer zulke gelegenheden. Bovendien zullen de suppoosten buitengewone kwaliteiten moeten bezitten om studenten van niet-studenten te kunnen onderscheiden, tenzij zij, zooals reeds gebeurde, candidaat-notarissen e. a. ook onder onze soort rekenen.

?

Opmerkingen over de week.

Onder grooten toeloop van leden en eereden van het kroegbestuur had Donderdagavond de installatie plaats. De soldaat was er ook weer bij, wat de stemming uitgemaakt had. Van beneden gooide men onder 't pauseeren met eieren, waarbij een eerstejaars in een luie stoel een bad uit den hooge ontving. Beneden was met 't ouderwetsche ganzenbord gespeeld, er was veel zoete wijn buit gemaakt die echter op sommigen een kwaden invloed had.

Wat de onderlinge van Laga betreft, men zie hiervoor naar een andere plaats in dit blad, ik wil alléén opmerken dat er schoone diners plaats hadden op de S. P., waarbij de Rijdende-roeiërs, na hun pakjes te hebben uitgetrokken natuurlijk ook aan deden. 's Avonds bood de voorzaal een ongewone aanblik. De officieele tafel met veel klokgelui en nóg meer woorden, want Laga-menschen schijnen met speechen altijd, in tegenstelling met froeien den langst mogelijken tijd er over te willen doen, bood een aardige aanblik, en de omringende tafeltjes getuigden, dat Laga-kraachtmenschen zelfs uit de obscuurste hoeken waren samengekomen om te luisteren, prijzen te ontvangen of te zingen. Onder 't uitreiken der prijzen werd zelfs een geluid gehoord als van 't gillen van jeugdige varkens. Hoewel dit geluid geen zeldzaamheid is op de S. P. verwekte de big toch groote hilariteit.

De vreugde steeg echter ten top, toen de eerstejaarspraeses zijn speech in den steek liet door 't geroep van een omstander, die een zoopie wilde hebben. Dat bestuur schijnt toch wel onder den plak te zitten, dat het niets schenken durft. Waarom niet eens een limonade-kroegjool geprobeerd voor de propaganda, er zijn nog altijd zoo héél veel verdorven zieltjes.

Boven scheen een souper te zijn van menschen die met vlammen werkten, tenminste de menschen beneden kregen de rook. Zaterdag was er voor de variatie „Frisia”: er werden schoone liederen gezongen, hoewel bijv. „in Holland staat een huis” nu niet bepaald Friesch kan genoemd worden. Zelfs vermeldde men als staaltje van Friesche aansluiting, dat vier oude Friesche Delftenaars een club te Medan zouden oprichten.

BOEKBESPREKING.

Wij ontvingen:

DONATIENNE,
naar het Fransch van RENÉ BAZIN.

Dit boek is door mij met veel genoegen gelezen. 't Is een boek, dat op het gemoed werkt, dat aandoeningen wekt en meelevens doet.

Het is geen groote roman, maar er wordt in weinig druks veel verteld. Het is werkelijk wel eens prettig om een werk in handen te krijgen, dat ons niet tot in de kleinste bijzonderheden afvoert, noch bij het lezen door zijne zware dialogen, theoriën en opvattingen, gedachten tusschen de regels verscholen, hoofdpijn bezorgt. Zij die van zware en diepe literatuur houden, zou ik deze geschiedenis ten sterkste afraden, maar zij, die lichter wegen en toch niet afkeerig zijn van eenvoudige levensernst, kan ik gerust het lezen aanbevelen. Tenminste het lezen van Donatienne; waarschijnlijk is het in 't Fransch beter dan in 't Nederlandsch.

Ondanks datgene, wat ik hierboven neerschreef, wensch ik hier op te merken, wat wij al zoo dikwijls gezegd hebben aangaande vertalingen van goede romans in eene andere taal; nl.: het boek is en blijft eene vertaling in de letterlijke beteekenis van deze woorduitlegging. Niet dat vertalingen fout zijn, in 't geheel niet. Waarom zouden wij niet bekend mogen worden met veel schoons in een andere literatuur als de onze, waarom zouden wij ons onthouden van werkelijk

schoon? Schoon blijft schoon, en het kan dat zijn in honderde vertolkingen. Maar zulk eene vertaling, als die welke wij hier voor ons hebben liggen, noemen wij afkeurenswaard. En wel om onderscheidene redenen. Vooropgesteld, dat eene vertaling altijd zeer veel van het origineel verschilt, doet iemand er slecht aan voor zichzelf, de nabootsing te lezen en niet de werkelijkheid te bewonderen. Dat wordt allicht door dat navolgen in de hand gewerkt, omdat vele menschen op gemakzucht gesteld zijn.

Bovendien zullen bijna alle menschen, die dit soort Fransche boeken lezen Fransch kennen, daar een minder ontwikkelde zich gemeenlijk de uitgaven tot het aanschaffen ervan niet veroorlooft.

En bovendien, welk verstandig mensch koopt er nu b.v.: „Op den tak”, „de buik van Parijs”, „neer de wapens”, en nog meer van zulke rariteiten, waarvan men haast misselijk wordt. Dit is nu niet juist op Donatienne van toepassing, maar de zin dezer aanhalingen wel degelijk. Uit mijn aanvang kan men mijn oordeel over het boek zelf hooren. Ik wil daar nu aan bijvoegen, dat ik den vermoedelijken lezer verzoek het boek in het Fransch te lezen, en den vertaler, den heer Van Nimwege, vriendschappelijk den raad geef niet meer boeken als deze uit het Fransch in het Hollandsch te vertalen; zoowel uit een literarisch als uit een voor hem misschien ook belangrijk, financiëel oogpunt.

Laat hij eens een stukje schrijven, waarin hij gloedvol Donatienne aanbeveelt, maar laat hij niet door eene goede of slechte (ik weet het niet) vertaling den lezer in den waan brengen, dat Nederlands literatuur weer met iets nieuws prijkt.

SCHEPPINGEN UIT HET LEVENSLIED.

CARLA, Haagsche roman, door BENNO VOS.

De schrijver van dit boek is nog jong en dat zal men er wel uit kunnen lezen. Ik wil den lezer even van den korten inhoud van het verhaal op de hoogte brengen. Carla d'Alba is de aangenomen dochter van twee geboede burgermenschen, die in Leiden wonen. Een student, graaf Zye van Nuylichem, die haar als winkeljuffrouw voor 't eerst heeft gezien, wordt op haar verliefd. Als Carla het aanzoek van een nette burgerjongen, Christiaan van der Heyde, heeft afgeslagen, en nu hare betrekking als juffrouw van mevrouw Van der Heyde verloren heeft, vlucht zij met haren Zye naar Den Haag, waar ze een huis aan de Stadhouderslaan bewonen. Doch als er een kind komt en als Zye moet gaan trouwen met eene Schotsche nicht, laat hij Carla in den steek.

Zonder geld nu en niet in staat haar dochttertje of zichzelf te onderhouden, komt zij er toe eene prostituée te worden. In het publieke huis verliest zij ten slotte haar gevoel van eigenwaarde geheel en al. 't Kindje, Dolly, groeit er op. Zye raakt in dat publieke huis verzeild en herkent zijn dochter, als hij haar zal onteeren. Dolly brengt hem naar hare moeder en in 't bijzijn van haar dochter en man sterft zij. Dit is in korte trekken de inhoud van deze vreemde roman.

Allereerst de titel: Haagsche roman. 't Heeft niets met Den Haag te maken, alleen dat de jonge schrijver zijn personen bij de Scheveningsche boschjes laat wonen. En dan: Scheppingen uit het levenslied. Ja, een schepping is het! Wat een rare toestanden. Een student woont met zijn juffrouw aan de Stadhouderslaan, vlak bij de Laan Copes, waar zijn ouderlijk huis staat, zonder dat zijn strenge vader iets van zijne verhoudingen weet. Hij gaat 's ochtends in Leiden collegeloopt en komt tegen den eten in Den Haag terug bij zijne vrouw. Na zijn candidaatsexamen rijdt hij met de vier en twee studenten te paard, een heele optocht dus, naar zijns vaders woning, om daar zijn slagen te gaan vertellen. Zij maken dan den ouden heer wijs, dat ze bij Van der Pijl gaan eten, maar ondertusschen rijdt de optocht naar de Stadhouderslaan, waar ze een dineetje hebben met de jonge dame. Stel je voor! — Als de pas bevallen vrouw met haar kindje naar de strenge graaf toegaat, trekt deze een heel streng, doch beleefd gezicht en trekt aan de schellekoord. Een lakei verschijnt. „Laat deze dame even uit, Jean!” Die lakeien vooral zijn goed geschilderd. Van bladz. 232 tot 303 lezen we een getrouwe beschrijving van het leven en wezen van een publiek huis. Soms deed me dit aan een beschrijving van Tolstoi's Opstanding denken. „Les grands esprits se rencontrent”, maar dan toch les extrêmes se touchent. Ik kan me vergist hebben. Het einde, wat

ik al verhaald heb, is vrij aandoenlijk. Ook lezen we hieruit, dat 't boek voor zijn vorming twee jaar heeft noodig gehad.

De Christelijke pers is weer een weekillustratie rijker geworden en dat is waarlijk geen weelde te noemen. Het verschijnen van een dergelijk blad toont, dat er nog durf is om iets aan te pakken en als nu het publiek toont dit streven te waardeeren, kan het een waardig vervanger van „De Prins” e. a. worden. Want over 't algemeen interesseert ons volk zich meer voor wat er op Christelijk gebied voorvalt, dan welke acteurs en actrices zich op het tooneel de meeste lauweren weten te verwerven; het voelt toch meer voor de zending dan voor harddraverijen. Wat er in dezen „Spiegel” staat is bijzonder voor het Christelijk deel geschikt, maar heeft het ook niet meer noodig? Zou het ook niet gewenscht zijn dat „Calvinisme en Kunst” geen ijdele klank bleef? Maar . . . hoop doet leven, „het kan verkeeren” en dan kan „De Spiegel” van harte aanbevolen worden.

Goede illustraties en degelijke inhoud.

(N. D. D. D.)

Oprichting eener Vereeniging voor Wijsbegeerte.

Eenige dagen geleden werd door mij een brief ontvangen van de Leidsche Vereeniging voor Wijsbegeerte met aansporing, ook te Delft, naar analogie van Leiden, Amsterdam en Utrecht eene vereeniging op te richten.

Doel der bestaande corporaties is bevordering der beoefening der wijsbegeerte, door 't houden van voordrachten, terwijl zeer ernstig de oprichting van een tijdschrift overwogen wordt. Vooral ook om voor dit laatste meer dan geldelijken steun alleen te verkrijgen zou een sterkere band zeer dienstig zijn.

Ieder kan lid worden van deze vereenigingen, ze zijn geen studentenvereenigingen, al zullen vooral in een kleine academiestad als de onze de studenten licht de numeriek sterksten zijn.

Gevraagd werd, zoo mogelijk reeds voor verleden Dinsdag in deze een beslissing te nemen; dan toch zou op een gecombineerde vergadering van besturen der vereenigingen een beslissing over de opwekking van het tijdschrift van wijsbegeerte vallen.

Deze haast scheen ons niet gerechtvaardigd en voor een mogelijk slagen zoo gevaarlijk, dat besloten werd, eerst door openbaarheid te trachten een inzicht te verkrijgen in mogelijke belangstelling of gebrek aan belangstelling.

Of eene dergelijke vereeniging zich hier een plaats zal kunnen veroveren, of ze krachtig zijn zal, mijn persoonlijke meening heeft hier geen nut en zonder toevoeging van eenig oordeel wil ik u 't verzoek der Leidsche vereeniging overbrengen.

Wie wil werken tot bovengenoemd doel zende mij daarvan bericht; eenige exemplaren der statuten der Leidsche vereeniging zijn in mijn bezit en staan ter beschikking van belangstellenden.

R. VER LOREN VAN THEMAAT,
Nieuwe Plantage 86.

Leger des Heils.

Ik veronderstel, dat allen, evenals ik, een oproep ontvingen van het Leger des Heils om geldelijken steun.

Als ik rond me hoor, zijn er verscheidenen, die wat offeren.

Wat dat betreft, zal het Leger des Heils dus, hoop ik, wel niet over ons te klagen hebben.

We kunnen echter nog meer doen. Laat iedereen Vogelei afdanken. Verkoop geen kleeren voor f 2.50, die voor een armen slobber misschien nog wel f 10.— waard zijn.

Ik hoor al bezwaren van „studenten”, die zoo'n ruilhandel met Vogelei heel studentikoos vinden.

Toe, wees nu eens één keertje geen student.

Anderen, wien het werkelijk om die f 2.50 te doen is.

Wees eens edelmoedig à f 10.—. Het kost je maar f 2.50.

N.

CORRESPONDENTIE.

Aan den Heer W. de Bruyne.

Daar uw stuk te laat inkwam, kan het eerst in het volgend nummer geplaatst worden.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Heeren Repetitoren, die hun naam als zoodanig in den Almanak van 't D. S. C. geplaatst wenschen te hebben, wordt beleefd verzocht naam en adres bij den Secretaris der Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak vóór 1 November a.s. in te zenden.

Namens bovengenoemde Redactie,
De Secretaris,
H. GREVERS.

Het bestuur der Societeit Phoenix heeft zich als volgt geconstitueerd:

L. Reynvaan,	president.
K. A. Biegman,	secretaris.
A. G. Beelaerts van Blokland,	thesaurier.
H. F. G. J. Grevers,	bibliothecaris.
A. M. J. Meesters,	comm. v. consumabel.
G. M. van der Wijck,	comm. v. inventaris.
Th. Roqué,	comm.-archivaris.

—o—

Het bestuur van het Delftsche Studenten Tooneel-Gezelschap heeft de volgende bestuursandidaten gesteld:

W. Modderman,	president.
Th. Bleckman,	secretaris.
G. M. van der Wijck,	thesaurier.
G. P. Nijhoff,	} commissarissen.
W. A. H. van Leeuwen,	

VRIJE STUDIE.

LEZING op Dinsdag 13 November 1906, des avonds te 8 ure in den foyer van Stads Doelen door Dr. H. W. Ph. E. van den Bergh van den Eysinga.

Onderwerp: Nietzsche.

Introductiekaarten te verkrijgen aan de zaal te 7³/₄ uur of bij aanvraag aan 't bestuur.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING.

Gewone vergadering op 2 November 1906, des avonds te 8 uur in het Natuurkundegebouw. Voordracht: Ueber die heutigen Anforderungen des Praxis an die Ausbildung des Electrotechnischen Ingenieurs van Professor C. Feldmann.

Er zij aan herinnerd, dat ingeschrevenen voor Electrotechniek, niet-leden der El. Vereeniging, eenmaal per cursusjaar geïntroduceerd kunnen worden.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 2 Nov. Diligentia: Alliance française. Conférence van Laurent Tailhade; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Hofgunst”; 8 uur.

Zaterdag 3 Nov. Fransche Opera: „Faust”; 8 uur.

Diligentia: Liederavond van Ludwig Wüllner en Coenraad Bos; 8 uur.

Zondag 4 Nov. Geb. v. K. en W.: Matinée van het Residentie-orkest, met medewerking v. Katherine Goodson (piano); 2¹/₄ uur.

Maandag 5 Nov. Dierentuin. Nederl. Tooneelvereeniging: „Ghetto”; 8 uur.

Geb. v. K. en W. Gezelschap van Eysden: „Met den handschoen getrouwd”; 8 uur.

Dinsdag 6 Nov. Geb. v. K. en W. Italiaansche Opera: „Cavalleria Rusticana; Paljas”, 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 2 Nov. Groote Schouwburg: „Met den handschoen getrouwd”; 8 uur.

Zaterdag 3 Nov. Groote Schouwburg. Opera Italiana: „Il barbiere di Siviglia”; 8 uur.

Een GEHUWD JONGMENSCH zijne vrije avonduren disponibel hebbende, zag deze gaarne aangevuld door

SCHRIJFWERK.

Adres: D. W. GONGGRIJP, Vlamingstraat 72.

Een Jongmensch!

**GROOT, KLOEK EN NET
ZAG ZICH GAARNE AAN 'T WERK GEZET
MET HET SCHRIJVEN VAN DICTAAT
'S MORGENS VROEG OF 'S AVONDS LAAT.**
Brieven onder No. 4377s-w, Bureau van dit Blad.

Verloren

een Rekenliniaal.

Terug te bezorgen: PHOENIXSTRAAT 15.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

TE KOOP

DUITSCHER STAANDE HOND

reu, 6 maanden oud prima stamboom.

A. J. Van Dop, Gasthuislaan 166.

CHARLES ABRAAS

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.
GENUA - - - - 1905.

's-GRAVENHAGE 1906.
DRESDEN - - - 1906.

**Hygiënisch anti-septisch Salon
voor Scheren en Haarsnijden,
18 NIEUWSTRAAT 18.**

Ingericht overeenkomstig de eerlang door de wet te stellen eischen voor Hygiëne.

Volgens deskundigen wordt het door mij gebruikte ontsmettings-apparaat als afdoende aanbevolen.

Hoogachtend, G. SIEPMAN.

Maison „HAAS”,

CUISINIER,

34 -:- KOORNMARKT -:- 34.

Door de steeds grootere aanvraag van **dagelijksche Diners** in diverse prijzen, heb ik met mijne **leveranciers** een **contract** gesloten, waardoor ik in staat ben **Diners** uit te zenden van af **50 cents** bij abonnement van **20 bons**. Ook **Diners** van 60 cents bij abonnement van **20 bons**. Diners van **80 cents** worden bij abonnement van **20 bons** geleverd tegen **70 cents**.

N.B. De bons zijn 30 dagen geldig en niet persoonlijk.

Gelegenheid voor Eet- en Koffietafel.

Gemeub. Voorkamer met Slaapkamer

te huur, voor f 18,— per maand.

Adres VERVERSDIJK 50 hoek Doelenplein. (529)

Eet- en Koffietafel

aangeboden.

Adres VOORSTRAAT 75.

Divandekken en Wandkleeden

van af f 10,—.

Een mooi oud Smyrna-tapijt, 4 × 2,50 M², voor slechts f 35,—, uitstekend voor wand-tapijt met wapens of gordijn.

Eenig adres voor Loodglaspapier.

C. VEGT, Oude Langendijk 2.

OVERDEKTE

Zwem- en Badinrichting

TUINDERSSTRAAT, (bij de Van Oldenbarneveltstr.)

ROTTERDAM.

Groote Zwemzaal.

Een zwembad	f	0.30
Tien zwembaden	„	2.50
Dertig zwembaden	„	6.—
Zwemonderwijs geldig gedurende één jaar	„	2.50

1e Klasse KUIPBADEN.

Een bad	f	0.30
Vier baden	„	1.—
Tien baden, geldig gedurende één jaar	„	2.25
Vijftig „ „ „ „	„	10 —

Bij elk bad is het gebruik van 2 handdoeken inbegrepen. De boekjes zijn niet persoonlijk.

(Electrische Tram van Station D. P. naar Van Oldenbarneveltstraat, lijn 2 en 4.)

Stélio

High Class
Turkish cigarettes.

ALOM MET GOUD BEKROOND.

Piano's en Orgels

tegen billijke prijzen te huur,
bij F. J. RAAR, Nieuwstraat 6.

Passage-Bureau

**J. DE KUYSER & ZONEN,
Oude Delft 229 en 231.**

Stv. Mij. „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij. „Nederland”,
via Amsterdam-Genoa.

Alle informatiën, zoowel voor passagiers als voor verzending van goederen, kosteloos verkrijgbaar.